

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **DOVRA, spol. s.r.o.**, IČ 27826929, sídlem Mírové náměstí 21/20, Hlučín, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. července 2016, č. j. OD 635/16-2/67.1/16193/Li KULK 59648/2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 1. 6. 2016, č. j. OD/16/17985/AZD, č. j. spisu: OD/16/1773, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil ji pokutu ve výši 1.500,-- Kč.

Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 13. 1. 2016 v 10:57 hod. na pozemní komunikaci v obci Radvánovice, na silnici I/35 v úseku 50°33'1,2766"N, 15°12'53,1836"E - 50°33'7,4019"N, 15°12'46,1396"E GPS směr Turnov, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu MUR-07, v. č. MUR005/2013, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 60 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně shrnula žalobní námitky do čtyř bodů. V prvním z nich namítala, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Zaslal totiž oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se výzvu nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně měl podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, měl například opětovně předvolat řidiče k podání vysvětlení (řidič si již od té doby mohl označit schránku). Krom toho mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení s oznámeným řidičem, když mu mohl doručit oznámení o zahájení řízení fikcí nebo mohl doručovat prostřednictvím opatrovníka. Správní orgán I. stupně mohl k podání vysvětlení předvolat také žalobkyni jakožto provozovatele vozidla a vyzvat ji k označení dalších důkazů, ta přitom legitimně předpokládala, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť jím ve věci nebyla nadále kontaktována. Pokud dále správní orgán uvedl, že je mu osoba řidiče známa z jeho úřední činnosti, byl pak povinen uvést, z jaké činnosti jsou mu skutečnosti známy. Svou argumentaci žalobkyně podpořila rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129. Žalobkyně tuto námitku uzavřela s tím, že vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď pravdivě uvedla, kdo jí provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo totožnost uvedla nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobkyni řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku a až případně provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil její práva, k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 – 35.

Následující námitka směřovala k nedostatečnému popsání místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zde byla uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel, ale výrok neobsahoval informaci o nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku, případně o kolik km/h řidič nejvyšší povolenou rychlost překročil. Dle výroku rozhodnutí se měl řidič vozidla dopustit přestupku podle

ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, řidič vozidla tedy musel překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o 30 km/h a méně. Z výroku rozhodnutí ale nevyplývá, že tak skutečně učinil. Samotné tvrzení, že řidič jel rychlostí 60 km/h a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ke stanovení viny nestačí. V daném úseku totiž mohla být nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h, přičemž by se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil. V takovém případě by provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 2 písm. b/ zákona o silničním provozu).

Bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, jaká byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost. V opačném případě je výrok nesrozumitelný, což představuje jeho nezákonnost. Ze samotného výroku rozhodnutí musí být jednoznačně zřejmé, na základě čeho správní orgán usuzuje, že byla překročena nejvyšší povolená rychlost (tedy, že v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na XX km/h, přičemž řidič vozidla jel XY km/h a nejvyšší povolenou rychlost tak překročil).

Žalobkyně dále namítla, že se řidič vozidla žádného přestupku dopustit nemohl, neboť v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h. Žalobkyně má za to, že správní orgán měl věnovat více pozornosti její námitce, na kterou upozornila již během správního řízení a měl tak například požádat o kamerový záznam ze dne, kdy byl přestupek spáchán. Správní orgán k tomu pouze uvedl, že žalobkyně měla tuto skutečnost prokázat sama. S tím ovšem ona nesouhlasí, jelikož po určité době již těžko mohla pořídit důkaz o tom, že na stanoveném místě byla nejvyšší povolená rychlost skutečně stanovena jinak, než uvádí správní orgán.

Závěrem žalobkyně brojila proti tomu, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nespornitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikací tak bylo zasaženo do jejích práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhla

žalobkyně, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě v podstatě kopíroval odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž žalovaný v podrobnostech také odkázal. K námitce týkající se nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně správně ve výroku rozhodnutí uvedl obsah § 10 zákona o silničním provozu a spolu s ním bylo taktéž správně uvedeno i porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, kdy bylo zcela zřejmé, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitce týkající se odpovědnosti řidiče za daný správní delikt, kdy odkázal na závěry rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52A 100/2015-63. V návaznosti na ně vyjádřil přesvědčení, že důkazní břemeno bylo v okamžiku argumentace žalobkyně o možném umístění dopravní značky s maximální povolenou rychlostí 60km/h přeneseno na ní.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhoval žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tímto postupem souhlasila jak žalobkyně, tak žalovaný. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o silničním provozu „...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé,

pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21; veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na: www.nssoud.cz). „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit. Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

V přezkoumávané věci zástupkyně žalobkyně - obchodní společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., se sídlem X, sice označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče vozidla pana L. H. N., trvale bytem X, s doručovací adresou jmenovaného v České republice, X, tedy shodnou s adresou jeho zástupkyně a zároveň zaměstnavatelky, kontakt s ním se však správnímu orgánu navázat nepodařilo. Byť totiž bylo jmenovanému, jako řidiči předmětného motorového vozidla, zasláno předvolání k podání vysvětlení (ze dne 14. 3. 2016) na doručovací adresu, kterou uvedla zástupkyně žalobkyně, tedy na adresu X, tato zásilka se vrátila správnímu orgánu zpět s tím, že je její adresát na uvedené adrese neznámý a že nemá schránku.

Právě na tuto nedbalost pana L. H. N. je příléhavá právní věta vyvozená z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přinejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“ Námitka žalobkyně, že se měl správní orgán pokoušet znovu o doručení uvedené písemnosti v naději, že si již mohl jmenovaný schránku obstarat, má ve světle toho krajský soud za zcela nepřípadnou.

Krajský soud k této námitce ještě doplňuje, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, musel správní orgán věc odložit, jestliže nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče

vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - Záznamem o odložení věci ze dne 20. 4. 2016, č. j. OD/16/13516/AZD. Jiný postup již nebyl vzhledem k uvedenému možný.

Bylo tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Turnov, odbor dopravní, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o doručení uvedených písemností, kterými chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat žalobkyni označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktní věci. A to na adresu, kterou uvedla žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně. Podle krajského soudu tak učinil správní orgán potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobkyně, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že měl předvolat jeho samotného k podání vysvětlení a vyzvat jej k označení dalších důkazů. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned celou verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohla žalobkyně ještě nového k věci uvádět? Ostatně ani v žalobě v tomto směru již nic konkrétního nezmínila, kromě obecných proklamací.

Za nepřipadnou má krajský soud rovněž námitku, podle níž mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení přímo s označeným řidičem, neboť přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti a vzhledem k jeho trestní povaze je na místě zacházet s ním s rozmyslem, nikoliv unáhleně. Proto dokud nemá správní orgán dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání dopustit, nelze již jen z tohoto důvodu, ale i důvodu hospodárnosti, přestupkové řízení zahajovat. V přezkoumávané věci správní orgán nedisponoval žádným relevantním důkazem, který by jej měl vést k zahájení přestupkového řízení. Neměla jej ani žalobkyně, neboť jinak by jej jistě na podporu své verze předložila. Krom toho nutno vzít na zřetel rovněž skutečnost (viz již výše), že pro správní orgán je jakákoliv komunikace s panem L. H. N. naprosto nemožná. Jinými slovy, nepřebírání pošty jmenovaným lze označit za obstrukce. Správní orgán tedy postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s tím, že zdůrazňuje nutnost zkoumat každý případ jednotlivě. Tak tomu totiž v posuzované věci bylo, jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i žalovaného. Ona individualita je dána v posuzované věci právě i osobou pana L. H. N., který je označován za řidiče i v celé řadě dalších případů (jejich č. j. byly uvedeny v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jedná se např. o: č. j. OD/15/47632 nebo např. č. j. OD/16/576), přičemž žádná z úředních osob, podílejících se na tomto řízení (jakož i dalších řízeních), jej osobně neviděla, neslyšela a nejednala s ním. Ke kontaktu s nimi jej přitom nepřiměla ani sama žalobkyně, byť jmenovanému podle fotodokumentace ve správním spisu zapůjčila automobil tovární zn. Škoda.

Krajský soud nesdílí ani názor žalobkyně, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení

celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

Žalobkyně dále namítala (viz žalobní body 14 až 17) nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v podstatě z důvodu, že v jeho výroku není uvedena nejvyšší povolená rychlost, kterou měl řidič vozidla překročit. Tato námitka nemohla nic změnit na skutečnosti, že k danému přestupku (správnímu deliktu) došlo, a že žalobkyně musela již od samého počátku vědět, v čem potrestané protiprávní jednání spočívá.

Již ve výzvě k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 20. 1. 2015, č. j. OD/16/2467/AZD, a následně i v oznámení o zahájení správního řízení a o nařízeném ústním jednání ze dne 20. 4. 2016, č. j. od/16/13517/AZD, byla totiž žalobkyně informována o tom, že se prvotně jedná o porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.“ A rychlost předmětného vozidla byla měřena v obci Radvánovice, nikoli na dálnici či silnici pro motorová vozidla, takže z uvedeného je zřejmé, že nejvyšší povolená rychlost v daném místě byla 50 km/h. Stejně jako to, že v něm nemohla být povolena rychlost 60 km/h, jež byla naměřena, jak spekuluje žalobkyně v žalobním bodu č. 16, neboť v tom případě by se nemohlo jednat o porušení povinnosti plynoucí řidičům z citovaného § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, nýbrž o porušení rychlosti jízdy plynoucí z místní úpravy. V uvedené výzvě k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobkyně zároveň informována o tom, že v důsledku porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku stanoveného v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu, neboť blíže neurčený řidič motorového vozidla registrační značky X jel v obci Radvánovice rychlostí 60 km/h.

Zástupkyně žalobkyně na tuto skutečnost nijak nereagovala, když ve svém vyjádření ze dne 11. 5. 2016 pouze uvedla, že L. H. N. nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, jelikož byla svislou dopravní značkou č. B 20a stanovena nejvyšší povolená rychlost na 60 km/h, a že poštu přebírá na adrese Americká 362/11, 120 00 Praha. Projednání daného správního deliktu se nezúčastnila.

Rovněž ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí je uvedeno, že k protiprávnímu jednání došlo v obci Radvánovice, a že tímto jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Z výroku rozhodnutí je tak jednoznačné, že k danému přestupku došlo přímo v obci, přičemž naměřená rychlost vozidla byla vztažena k obecné úpravě § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí jsou pak tyto skutečnosti dále rozvedeny, přičemž hned v jeho druhém odstavci se uvádí, že: „V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 10 km/h“. Žalobkyni tak muselo být od samého počátku zahájení správního řízení zřejmé, jaký přestupek je jeho předmětem.

Ostatně ve svém odvolání proti němu žádnou pochybnost v tomto směru nevznesla. Skutečnosti, že k přestupku došlo v obci Radvánovice a že v daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, takže došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h, jsou taktéž plně obsaženy ve výroku žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím prvoinstančním jeden celek.

Výroková část každého rozhodnutí musí jistě obsahovat náležitosti dané § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Jejich případnou absenci nelze již dohánět např. v odůvodnění rozhodnutí či dokonce v předkládacích zprávách zasílaných odvolacím orgánům. Krajský soud je však vzhledem k výše uvedenému přesvědčen o tom, že výrok prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm jsou uvedena právní ustanovení, která konkretizují skutek, za který byl žalobkyni trest uložen. Správní delikt je v něm specifikován natolik přesně, že vylučuje jeho záměnu s jednáním jiným. Obsahuje popis vlastního jednání delikventa, místo, čas a způsob spáchání deliktu (nedovolená rychlost v obci), jsou v něm uvedena příslušná právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a jimiž je skutek jasně dán, obsahuje řádné označení účastníka řízení – žalobkyně, jakož i další náležitosti. Formulaci výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu tak má krajský soud za dostatečnou a měl by za přepjatý formalismus žalované rozhodnutí, potažmo i prvoinstanční správní rozhodnutí, zrušovat jen proto, aby se popis předmětu řízení jen více rozvedl. A to zcela bez vlivu na materiální stránku věci.

Žalobkyně dále namítla, že řidič vozidla se žádného přestupku dopustit nemohl, neboť v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h. Tato žalobní námitka byla žalobkyní namítána ve zcela obecné rovině, proto i z tohoto důvodu krajský soud k této námitce na úvod upozorňuje, že jestliže žalobkyně v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázala na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. srpna 2010, v č. j. 4As 3/2008-78, který zastal názor že: *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby... . míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Tato žalobní námitka se týkala nedostatečného objasnění správního orgánu žalobkyni, že v místě, kde byl přestupek spáchán, nebyla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50km/h, nýbrž na 60 km/h. V této námitce žalovaná požadovala po správních orgánech, aby dokázaly, že na daném místě nebylo upraveno dopravní značení či nebyla na dané místo nějakým „vtipálkem“ postavena přenosná dopravní značka.

Krajskému soudu je ze spisové dokumentace jasně zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Ve vztahu k žalobním

námítkám žalovaný uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými.

Je třeba konstatovat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobkyně je chtěla zpochybnit, měla kromě pouhé hypotetické pochybnosti o možném postavení přenosné dopravní značky, která by udávala nejvyšší povolenou rychlost 60km/h, nabídnout relevantní tvrzení a označit důkazy k tomu, proč má zato, že tomu tak nebylo. To však neučinila, pouze zcela obecně požadovala, aby bylo doloženo, že v úseku spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že na místo měření silničním rychloměrem, v němž byl spáchán přestupek, nebyla přinesena dopravní značka, která by udávala jinou nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku a že nebylo manipulováno s dopravním značením apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Lze tedy shrnout, že tato námitka ze strany žalobkyně nenabízí žádnou relevantní skutečnost, která by jednoznačně prokazovala, že právě další ohledání místa či další prokazování jí tvrzené skutečnosti by bylo klíčové pro toto správní řízení.

Tuto námitku krajský soud uzavírá s tím, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu MUR-07, v. č. MUR005/2013, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz nejen úřední záznam ze dne 15. 1. 2016, ke kterému byla doložena zřetelná fotodokumentace, ale i záznam o měření č. j. OD/16/1773/AZD. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčuje žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

V posledním ze žalobních bodů žalobkyně namítala, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na

objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

Krajský soud proto na základě výše uvedeného shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. listopad 2017

JUDr. Jan Rutsch v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
L. P.